

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 lutego 2015 roku - znak (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 17 listopada 2014 roku odmówił M. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że M. G. nie jest niezdolna do pracy, co zostało ustalone na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12 lutego 2015 roku.

/decyzja – k. 38 plik III akt ZUS/

W dniu 20 marca 2015 roku M. G. złożyła odwołanie od ww. decyzji, podnosząc, że stan jej zdrowia czyni ją niezdolną do pracy i wniosła o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy.

/odwołanie - k. 2 - 2 verte/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 maja 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 6 - 6 verte/

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone w żadnej części.

/stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni - e-protokół z dnia 3 listopada 2016 roku  
- 00:04:22 - 00:06:05/

### **Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:**

Wnioskodawczyni M. G. urodziła się w dniu (...) roku.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek o rentę z dnia 21 listopada 2014 roku  
– k. 1 plik III akt ZUS/

W dniu 17 listopada 2014 roku ubezpieczona złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek o rentę z dnia 21 listopada 2014 roku  
– k. 1 plik III akt ZUS/

Wnioskodawczyni ma wykształcenie podstawowe. Pracowała jako pracownik produkcji, sprzątaczką. Od dnia 27 grudnia 2012 roku jest zarejestrowana jako bezrobotna w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. - D..

/okoliczności bezsporne, zaświadczenie - k. 10 plik III akt ZUS/

Wnioskodawczyni w okresie od 17 listopada 2004 roku do 16 listopada 2014 roku udowodniła 4 lata, 5 miesięcy i 22 dni okresów składkowych oraz 2 miesiące i 24 dni okresów nieskładkowych - łącznie 4 lata, 8 miesięcy i 16 dni.

/okoliczność bezsporna, a nadto: pismo - k. 41 plik III akt ZUS/

Lekarz orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u ubezpieczonej: zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjno – lędźwiowego z zespołem bólowym bez objawów korzeniowych i istotnego upośledzenia sprawności narządu ruchu i chodu. Orzeczeniem z dnia 12 stycznia

2015 roku Lekarz orzecznik ZUS ustalił, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Przy dokonywaniu ustaleń uwzględniono, że wnioskodawczyni była leczona z powodu zespołu bólowego kręgosłupa oraz że ma zmiany zwyrodnieniowo - dyskopatyczne, bez objawów korzeniowych ubytkowych i istotnego upośledzenia sprawności narządu ruchu.

/opinia lekarska k.7 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS, orzeczenie lekarza orzecznika k. 8 - 8 verte plik III akt ZUS/

W dniu 23 stycznia 2015 roku wnioskodawczyni złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS.

/sprzeciw – k. 9 dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS /

Komisja lekarska ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania ubezpieczonej oraz dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u niej: zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa bez istotnej niesprawności ruchowej i bez objawów rozciągowych. Komisja lekarska orzeczeniem z dnia 12 lutego 2015 roku stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. W ocenie komisji lekarskiej wnioskodawczyni z pierwszym poziomem kwalifikacji zawodowych, bez istotnej niesprawności ruchowej, bez objawów rozciągowych w badaniu neurologicznym, wydolna krążeniowo i oddechowo nie jest długotrwale niezdolna do pracy zarobkowej.

/opinia lekarska k.15-15 verte dokumentacji orzeczniczo- lekarskiej ZUS, orzeczenie komisji lekarskiej k. 33 - 33 verte plik III akt ZUS/

Decyzją z dnia 20 lutego 2015 roku - znak (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 17 listopada 2014 roku odmówił M. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że M. G. nie jest niezdolna do pracy, co zostało ustalone na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12 lutego 2015 roku.

/decyzja – k. 38 plik III akt ZUS/

W badaniu sądowo – neurologicznym rozpoznano u wnioskodawczyni: zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z okresowym zespołem bólowym bez objawów powikłań korzeniowych. Odwołująca zgłaszała bóle nóg i kręgosłupa, W badaniu nie stwierdzono objawów korzeniowych i oponowych oraz zmian w obrębie nerwów czaszkowych. Poza obustronnym osłabieniem odruchów skokowych nie stwierdzono innych objawów uszkodzenia układu nerwowego, w szczególności mogących powodować istotne ograniczenie sprawności ruchowej w postaci niedowładów czy porażenia kończyn oraz bólowych objawów powikłań korzeniowych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa o typie rwy kulszowej. Brak jest przy tym danych o leczeniu tego typu objawów w dokumentacji lekarskiej wnioskodawczyni. Z neurologicznego punktu widzenia nie ma podstaw do orzekania długotrwałej niezdolności M. G. do pracy zgodnej z posiadanym poziomem kwalifikacji zawodowych. Z powodu zespołu bólowego kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowych wnioskodawczyni nie może zostać, z przyczyn profilaktycznych, dopuszczona do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej, w szczególności dźwigania. Może natomiast pracować na innych stanowiskach, zgodnych z posiadanym poziomem kwalifikacji zawodowych.

/pisemna opinia biegłego neurologa - J. Z. - k. 9 - 10 verte, uzupełniająca pisemna opinia biegłego neurologa - J. Z. - k. 46 - 46 verte/

Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa nie są chorobą. Są objawami zmian radiologicznych. Chorobą są natomiast ich ewentualne powikłania w postaci zespołu bólowego lub zespołu korzeniowego, wynikające z uszkodzeń układu nerwowego. Długotrwałą niezdolność do pracy - rentę chorobową orzeka się w przypadku długotrwałego utrzymywania się objawów powikłań korzeniowych. Z powodu objawów zespołu bólowego orzeka się stopień niepełnosprawności - z czego wynika profilaktyczne ograniczenie zdolności wnioskodawczyni do ciężkiej pracy fizycznej. Brak jest jednak z neurologicznego punktu widzenia podstaw do orzekania długotrwałej niezdolności do

pracy na wszystkich stanowiskach zgodnych z posiadanym poziomem kwalifikacji zawodowych. Wnioskodawczyni może podjąć pracę na stanowiskach pomocniczych, a nawet wykonywać lekką pracę fizyczną, gdzie nie jest wymagane dźwiganie i częste schylenie się.

/ uzupełniająca pisemna opinia biegłego neurologa - J. Z. - k. 46 - 46 verte/

W badaniu sądowno - ortopedycznym rozpoznano u wnioskodawczyni: zmiany zwyrodnieniowo - dyskopatyczne kręgosłupa - odpowiednie do wieku - bez upośledzenia funkcji z subiektywnym, okresowo nawracającym zespołem bólowym, z dyskopatią odcinka C5-7 i L3-S1, paluchy koślawe wrodzone, łuszczycę, otyłość. Zakres ruchomości kręgosłupa jest prawidłowy. Prawidłowa jest też mobilność wnioskodawczyni. Wrodzone paluchy koślawe nie zaburzają funkcji chodu. Profilaktycznie wnioskodawczyni nie powinna podejmować prac wymagających dźwigania dużych ciężarów (powyżej 20 kg). Stwierdzone zmiany nie upośledzają czynności ruchu M. G. w stopniu dającym podstawę do orzekania o częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej.

Z ortopedycznego punktu widzenia wnioskodawczyni jest zdolna do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

/pisemna opinia biegłego ortopedy - M. S. - k. 12 - 14; pisemna opinia biegłego ortopedy E. B. - k. 51/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w aktach rentowych oraz na podstawie opinii biegłych specjalistów z zakresu neurologii i ortopedii.

Sąd dokonał oceny stanu zdrowia M. G., opierając się przede wszystkim na opiniach biegłych, którzy zgodnie orzekli, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

Stanowisko wnioskodawczyni i jej osobiste przekonanie o stanie swojego zdrowia nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, zwłaszcza w opiniach powołanych biegłych.

Powołane opinie, na podstawie których Sąd ustalił stan faktyczny sprawy korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym i zostały wydane w oparciu

o posiadaną przez biegłych wiedzę specjalistyczną oraz doświadczenie zawodowe. Biegli wydali opinie na podstawie przedstawionej im dokumentacji medycznej wnioskodawczyni

i dokumentacji ZUS znajdującej się w aktach sprawy oraz na podstawie badania wnioskodawczyni. Opinie te były spójne, logiczne i odpowiadały zakreślonej tezie dowodowej. Biegli w sposób jasny odpowiedzieli na postawione im pytania, wskazując szczegółowo wszystkie podstawy dokonanych przez siebie w opinii ustaleń.

Wnioskodawczyni oraz jej pełnomocnik kwestionowali opinie wydane przez biegłego neurologa J. Z. oraz przez biegłego ortopedy M. S.. Sąd dopuścił zatem dowód z uzupełniającej opinii biegłego neurologa J. Z. oraz z opinii innego biegłego ortopedy E. B..

Biegły J. Z. przekonująco wyjaśnił w ramach opinii uzupełniającej, że

u wnioskodawczyni nie stwierdzono objawów ubytkowych ze strony układu nerwowego

(tzw. objawów korzeniowych), a tylko w razie długotrwałego utrzymywania się takich objawów można orzec o długotrwałej niezdolności do pracy. W ten sposób biegły wytłumaczył, dlaczego w maju 2012 roku orzeczono o okresowej częściowej niezdolności wnioskodawczyni do pracy z powodu objawów zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego

z zaznaczonymi objawami korzeniowymi oraz objawami zaburzeń nerwicowych, a po zabiegach rehabilitacyjnych nie było już podstaw do takiego orzeczenia. Biegły wskazał, że zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa nie są chorobą, a są nią dopiero ewentualne powikłania tych zmian.

Natomiast biegła ortopeda E. B. zgodziła się ze stanowiskiem biegłego ortopedy M. S., uzupełniając je jedynie o dodatkowe obserwacje i wnioski. Obaj biegli byli zgodni co do tego, że upośledzenie czynności narządu ruchu wnioskodawczyni nie daje podstaw do orzekania o częściowej albo całkowitej niezdolności do pracy.

Wszyscy zbiegli zgodnie orzekli jedynie, że profilaktycznie wnioskodawczyni nie powinna podejmować ciężkich prac fizycznych, obejmujących dźwiganie ciężarów powyżej 20 kg.

Pełnomocnik wnioskodawczyni ostatecznie oświadczył, że poza wnioskiem o dopuszczenie dowód z przesłuchania wnioskodawczyni innych wniosków dowodowych nie zgłasza.

Sąd oddalił na podstawie art. 217 k.p.c. wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni o dopuszczenie dowodu z przesłuchania odwołującej na okoliczność stanu jej zdrowia, odczuwanych dolegliwości i możliwości wykonywania zatrudnienia, ponieważ ustalenie tej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych, a zatem jedynym miarodajnym dowodem na okoliczność stanu zdrowia strony jest dowód z opinii biegłych, który został w niniejszej sprawie przeprowadzony, pozwalając na wyjaśnienie wszystkich spornych okoliczności.

Sąd Okręgowy w Łodzi podziela stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, sygn. akt II URN 228/87, publ. (...)).

#### ***Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:***

Odwołanie nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak stanowi art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej

5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Zgodnie z art. 12 ustawy rentowej niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność

do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia: daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem".

Warunki określone w art. 57 powołanej ustawy muszą być spełnione łącznie, by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu było, czy M. G. jest całkowicie niezdolna do pracy. Wnioskodawczyni w okresie ostatnich 10 lat przed zgłoszeniem wniosku o rentę udowodniła bowiem jedynie 4 lata, 8 miesięcy i 16 dni. Zastosowanie znajduje tu zatem cytowany już art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Wnioskodawczyni jednak z wymienionych w nim przesłanek spełniła jedynie warunek 20 - letniego stażu pracy.

Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii ustalił, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy w jakimkolwiek stopniu. Wnioski wszystkich opinii były zgodne z treścią orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12 lutego 2015 roku.

Sąd podzielił opinie biegłych specjalistów z zakresu: neurologii i ortopedii, uznając, że są one pełne, jasne i nie prowadzą do sprzecznych wniosków.

Opinia biegłego może być oceniona przez Sąd i podważona dowodem z innej opinii. Ubezpieczony, jak każda strona w procesie, w myśl art. 6 k.c. winien dowodzić swoich racji, a nie tylko przedstawiać poglądy. W konsekwencji w sprawie nie pojawiły się argumenty, które mogłyby budzić wątpliwość Sądu, co do jednoznaczności wskazanych opinii.

Z ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawczyni mimo stwierdzonych u niej schorzeń, jest zdolna do wykonywania pracy, zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, orzekając jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie na podstawie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 19, § 20 w zw. z § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. 2013, poz. 461), uwzględniając z zgodnie z § 2 ust. 3 Rozporządzenia stawkę należnego podatku od towarów i usług w wysokości 23%. Sąd przyznał zatem i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokata W. K. kwotę 73,80 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej M. G. przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu.

## ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni.

28 listopada 2016 roku

M.U.